

Názor učitele: Psychické problémy dětí pramení z blahobytu, výchovy a špatného systému vzdělávání

Radek Šimon

Zdroj: <https://www.epenize.eu/nazor-ucitele-psychicke-problemy-deti-prameni-z-blahobytu-vychovy-a-spatneho-systemu-vzdelavani/>

V současné době hodně rezonuje téma stále častějších psychických problémů dětí. Depresemi a jinými psychickými problémy trpí podle mnohých médií takřka každý žák. Rozhodně by tedy stálo za to trochu zapátrat po příčinách těchto obtíží. Učím už nějakých 20 let a myslím si, že problémy dětí mohou pramenit hned z několika různých příčin.

Než je uvedu, rozhodně bych chtěl upozornit na to, že problematika je mnohem více medializována, než tomu bylo dříve, třeba v době, kdy jsem chodil na základní školu já.

Jednalo se zhruba o osmdesátá léta minulého století. Moje srovnání a hledání příčin je ryze laické a není nutné z něj dělat nějaké speciální závěry. Jde spíše skutečně o názor jednoho učitele.

Děti mají takřka všechno a nadbytek volného času

První aspekt, který je dle mého názoru velmi důležitý. Spousta dětí má všechno, nač si ukážou. Společnost rozhodně není tak sociálně slabá, jak se píše v médiích. Mnohé děti mají nejdražší telefony a žijí zkrátka život svých rodičů bez jakéhokoli povědomí o skromnosti a o tom, že někteří nemají ani na základní potřeby. Pokud o takovýchto spolužácích ví, mnohdy je považují za méněcenné. Rodiče bohužel svým potomkům často dávají mnohem více, než by měli dostat. Tím pádem si logicky ničeho neváží. Poměrně důležitým aspektem je také nadměra volného času.

Mnozí mladiství nemusejí pomáhat rodičům, není nutné, aby měli brigády, a tak neví, jak mají se svým volným časem naložit. Sporty jsou unavující a přemýšlet nad učením nebo něčím kreativním se jim nechce. Nic je nenutí. Mají svůj mobil, to jim mnohdy stačí.

Mnohem větší možnosti vyžití, ale málo času s rodiči

Přesně tak. Sportovišť, o kterých jsme si jako děti mohli nechat zdát, je extrémní množství. Bohužel se ale mnozí rodiče nemají čas dětem věnovat. Pracují skoro 24 hodin denně, 7 dní v týdnu. To je ale většinou neomlouvá. Svě děti často jen dovezou do kroužku, aby se zabavilo, a následně ho odvezou. To je docela problém. Některé kroužky navíc nestojí za nic. Když se podívám sám na sebe, měl jsem na základní škole kolem sebe spousty kamarádů, domluvili jsme se a šli třeba na fotbal, zahrát si hokejbal nebo cokoli jiného.

Dnes se děti domlouvají také, online na hraní různých her. Bohužel. Často příliš agresivních a nic neříkajících.

Systém vzdělávání, který fandí slabším

Přesně tak. Za 20 let se moje požadavky na děti snížily několikanásobně. Možná to kolegové vnímají jinak, ale já to takto mám. Pokud bych tak neučinil, se zlou bych se potázel. Rodiče,

kteří vládnu školství, by mě nejspíše ušlapali. Ne všichni, jen někteří, kterým to přemýšlí pomaleji či vůbec. Třeba mí vrstevníci, kteří propadali a dnes se náhodou vyšvihli výše. Současný systém vzdělávání bohužel fandi slabým. V rámci inkluze se pomáhá dětem, které na základní škole nemají co dělat. Tedy dříve neměly, dnes dostanou asistenta a mohou se v klidu protloukat. Ve finále nám pak chybí zedníci, instalatéri a jiné důležité pozice. Všichni se totiž maximálně vzdělají. Přísnost se nosit nemůže, jelikož je přece třeba striktně přihlížet k individuálním potřebám dětí.

Mnohé jsou prostě jen neskutečně líné a vypočítavé. To si ale já jako učitel mohu jen myslet, když na ně píšu hodnocení.

Přijít na řadu má slovní hodnocení dětí. Masakr, kdy už nikdo nebude vědět, čím je. Absolutně nevzdělavatelni jedinci budou hodnoceni slovně s tím, že na sobě zapracují. Ano, jsem ze staré školy, kdy ti, kteří na to neměli, šli do zvláštní školy, kde zažili úspěch a pak se vyučili a v životě jim nic neuteklo.

Už teď je pozdě

Neustále se hovoří o tom, že je ve školství třeba více peněz. Nesmysl, stačilo by ho jen změnit tak, aby fungovalo tak, jak v minulosti. Rodič nebude vládnout a zmizí zbytečná inkluze. Zavedou se společné výstupy pro všechny a zruší školní vzdělávací programy. Prostě půjdeme pozpátku a bude se napravovat to, co se mylně změnilo k horšímu. Přestanou se řešit nesmyslné alternativy.

To se ale bohužel nestane, jelikož světu vládnu peníze a nám politici, kteří výchově a vzdělávání nerozumí.

Pořád jen chválíme

V dnešním světě se neustále chválí. Pochvala je přece tím správným motorem. Děti se už od malička chválí za jakékoli s prominutím uprnutí. Stejně tak i ve škole za rádobu úspěchy. Alibismus. Děti budou stále více psychicky nemocné. Nebo lépe řečeno, většina z nich se bude nudit a nebude se jim nic chtít. Jakékoli vlastní zklamání pak budou považovat za tragédii. I malý neúspěch se po dlouhodobém oprašování a pěstování kultu dítěte se bude v očích dospívajícího považovat za tragédii. My jsme byli spíše kritizováni, občas i bití. Chybělo nám sebevědomí. To ale přišlo až později, s opravdovým úspěchem. Dnešní děti mají jen to sebevědomí, ale mnohé neumí vůbec nic. Deváťákům na základní škole se chystá rozloučení a chválí se často do nebes. Vždyť jen vyšli základní školu...

Společnost se zkrátka musí z hlediska výchovy změnit, jinak budeme psychicky nemocní všichni.

Zdroj pro článek:

Zdroje info: Autor, <https://www.irozhlaz.cz/zivotni-styl/spolecnost/antidepressiva-leky-psychicke-problemy-mladi-deti-sebeposkozovani-2402191556-edr>